

Astrologický význam planetární sféry

Robert A. Powell

Existuje exaktní shoda mezi posloupností sedmiletých period života a pořadím planet ve starém geocentrickém astronomickém systému Babyloňanů (zpracovaný Ptolemaiem v 2. stol. po Kr.). To je hlubší význam babylonského pořadí planet (Měsíc, Merkur, Venuše, Slunce, Mars, Jupiter, Saturn) na rozdíl od egyptsko-hermetické řady planet (Měsíc, Venuše, Merkur, Slunce, Mars, Jupiter, Saturn). Tato kniha v podstatě vychází z babylonského (ptolemaiovského) systému, který je důležitý pro časový vývoj člověka v rámci planetárních vládců životních period. Člověk jako by v běhu života procházel různými sférami planetárních vlivů, „planetárních sfér“.

Nejprve člověk prochází sférou vlivu Měsíce (0-7), sférou Merkura (7-14), sférou Venuše (14-21), pak sférou Slunce (21-42), sférou Marsa (42-49), sférou Jupitera (49-56) a sférou Saturna (56-63), která je nakonec (od 63. roku) vystřídána sférou zvěrokruhu, přičemž sféry planetární řady jsou udány v pořadí určeném babylonským (ptolemaiovským) systémem. Jaký ale je základ tohoto systému? Na rozdíl od egyptské soustavy, která se týká kosmické povahy člověka (systém lotosových květů představuje kosmické síly planet) se babylonská soustava týká vývoje člověka v čase. Skutečnost egyptského systému je zkušeností v rovině slunečního vědomí, v níž je člověk vnitřně naladěn na „střed znějícího světla“ (vnitřní skutečnost Slunce). Naproti této akustické kvalitě slunečního vědomí je babylonský (ptolemaiovský) systém skutečností pozorovanou v rovině měsíčního vědomí, které je obrazné povahy.

Z hlediska měsíčního vědomí je velmi významný sled událostí probíhající v čase, neboť toto vědomí potlačuje prostorové vnímání, které je charakteristické pro pozemské vědomí. Pro měsíční vědomí je příznačné, že vnímání sluneční soustavy přijímá časový charakter tak, že pořadí planet je záležitostí jejich časově následného seřazení, tj. odpovídá dobám jejich oběhu. Měsíčnímu vědomí tedy odpovídá makrokosmická časová realita sluneční soustavy, vyplývající z následného pořadí planet, které vzniká seřazením planet s odpovídajícími dobami oběhů v siderickém zvířetníku: Měsíc (doba oběhu 27,32 dní), Merkur (87,97 dní), Venuše (224,70 dní), Slunce (jeden rok = 365,26 dní), Mars (687 dní), Jupiter (11,86 let), Saturn (29,46 let). Jako časová realita je toto pořadí základem sluneční soustavy, která začíná od planety Země, nebo, lépe řečeno, od měsíční sféry obklopující Zemi. (To je úhel pohledu měsíčního vědomí, které vnímá doby oběhů v jejich pořadí.)

Pořadí planet podle ptolemaiovského systému Měsíc, Merkur, Venuše, Slunce, Mars, Jupiter, Saturn je pořadím do sebe vložených sfér, jedné nad druhou, až po sféru stálic (sféru zvěrokruhu), která obklopuje tu nejkrajnější sféru, totiž Saturnovu. Později objevené planety Uran, Neptun a Pluto jsou zde ponechány mimo pozornost; tyto planety byly Babyloňanům nebo Ptolemaiovi rovněž neznámé. Obvyklé diagramové znázornění ptolemaiovského systému může vyvolat falešný dojem, protože se v diagramu jeví jako prostorové seřazení, zatímco ve skutečnosti se vztahuje na makrokosmicko-časovou realitu pozorovanou ze zorného úhlu měsíčního vědomí. Diagramové znázornění však můžeme použít, abychom ukázali vztah k sedmiletým periodám života, které poskytují klíč k pochopení základu astrologické biografiky.

Pro pochopení astrologické biografiky, která se vyjadřuje v rozvíjení sedmiletých period života, ale není důležitý pouze babylonský (ptolemaiovský) systém, ale také egyptský (tychon-ský) systém. Jen je třeba brát v úvahu, že při přeměně vědomí z pozemské roviny na měsíční rovinu dochází k přechodu z prostorové dimenze do dimenze časové. Další přechod z dimenze času do dimenze

kauzalitu se uskuteční v další přeměně od měsíčního ke slunečnímu vědomí. Na této rovině slunečního vědomí bude zřejmá platnost egyptského (tychonského) systému. Vědomí zde není orientováno ani na prostor ani na čas, ale je zaměřené na kauzalitu.

Vnímání v oblasti kauzalitu se bezprostředně vztahuje na poznání vztahů mezi makrokosmem a mikrokosmem. V této oblasti je očividná existence „hermetického člověka“, tj. jedná se o poznání, že systém lotosových květů v člověku odpovídá planetárnímu systému. Toto poznání se zároveň opírá o bezprostřední znalost vztahů mezi věcmi, která je základem hermetického zákona analogie. Hermetika vycházející z uplatnění hermetického zákona analogie - „jak nahoře, tak dole“ - tak může být popsána jako „věda o oblasti kauzalitu“. (Poměr různých kosmických systémů k různým rovinám vědomí viz shrnutí na tabulce 5.)"

Příští změna vědomí od slunečního vědomí k vědomí zvěrokruhu nese s sebou přechod od roviny kauzalitu na rovinu bytí. Prostor, čas a kauzalita jsou oblasti, které jsou přístupné různým rovinám vědomí - zemskému vědomí, měsíčnímu vědomí, slunečnímu vědomí a vědomí zvěrokruhu.

rovina vědomí	kosmologický systém	příslušná dimenze
zemské vědomí	heliocentrický (kopernikovský)	fyzicky-prostorová
měsíční vědomí	babylonský (ptolemaiovský)	Časová
sluneční vědomí (tychonský)	egyptský makro- a mikrokosmu)	příčinná (korespondence)

Tabulka 5.